

Kapitál všude stejný.

Kapitalisté ve všech zemích jsou stejní a vydravost jejich jest známa všude. Při debatě o návrhu Kařtanovu přednesl poslanec Hořica následující údaje:

Během posledních 30 roků u uhelných dolech českých 3000 dělníků přišlo o život a 30,000 dělníků bylo zmrzačeno a za tu žádný horník nezbohatl.

Na straně podnikatelů je tomu jinak. Tak na př. starý p. Guttman před 30 lety neměl ani sto tisíc zlatých, nyní vládne kapitálem 30—50 mil. zl. Ten kapitál vzal z moložů horníků. Je v tom velké zlo našich veřejných poměrů, že při nějakém způsobu práce lidé, kteří pracují, kteří při tom vykazují 3000 úrazů smrtelných a 30,000 úrazů jiných, trou bídu až do smrti, kdežto jiní, kteří nebyli kapitálem silni, když začali, vedou vyuzítkovati našich poměrů výdělkových tím způsobem že stále více a více bohatnou. Kapitál hypotekární nese nyní, můžeme říci, 5 proc. a je to tedy více než slušné, když kapitál podnikatelský nese 10 proc. Ale zde máme kulturní obraz, jež dlužno znameňovati, že jediná společnost železářská za 5 let shromáždila 12 mil. rezervních fondů a že platila 14—15 proc. dividendy v té době, kdy nemě staroslavného krále českého, země druhdy tak bohaté, nadělala 21 mil. zl. dluhu. Máme za sebou čtyřicetileté boje za práva politická a ekonomická a přece poměry jsou stále takové, že bohatnou soukromníci a země že chudne. Kam tihnou tyto miliony? Ty jdou do kapes té velké kapitalistické kliky, té internacionály, která nemá vlastní.

(K německým poslancům obráčen): Vy pánové ze severních Čech musíte také uvážiti a vaši lidé sami to říkají, že v těch krajích uhelných od Teplic až k Mostu bude jednou velká poušť; poklady, jež byly v zemi, budou pryč a na místech těch budou močály. Nemusí to býti za 10 let, ale za století může to k těm koncům dojti.

Není-li to obrázek jako z našich amerických uhlodolů? Dělnici při bídné mzdě jsou vražděni po stech, což zatím kapitalisté shrábují miliony. Nu a vlády všude stejné lhosejně přihlížejí k tomu řádní kapitálu.

Zlato.

Již národům starověkým bylo dobře známo, že zlato jest původem všelkých zločinů a nešťastí a četní staří filosofové — i ti, kdož pro svou osobu zlatem nepohrdli, velebili doby, kdy cena zlata nebyla známa, kdy se zboží pouze vyměňovalo. Pěknou ukázkou v tom ohledu podává redaktor "Živý" ve čtvrtém čísle tohoto přírodnického časopisu, uveřejňuje ukázkou ze staté Caja Plinia Secundua o zlatě.

Autor dotkl se ve článku "Zlato transvaalské" zkušenosti starých Římanů v technologii zlata, i napadlo mu podati čtenářům ukázkou ze staté Pliniovy o zlatě (z knihy 33. jeho přírodopisu.)

Plinius, narozen roku 23. před Kristem, zadusil se při výbuchu Vesuvu roku 79; sestavil encyklopedii přírodních vědomostí starých v 37 knihách. Plině se vyptával všude, s interesem ve skutku moderním; věci ovšem nerozuměl, vždyť nebylo systematických vědomostí o přírodě; také byl mu člověk centrem stvořeného, k vůli němuž na světě vše se děje.

"Nyní," pravil Plinius ve své stati, "mluviti míním o kovech, o bohatstvích a způsobu, jakovým stanovíme cenu jednotlivých předmětů. Kdežto na jednom místě kopají po pokladech, poněvadž všichni po zlatě, stříbrě a rudě baží, na jiných místech hledají železo, jež k válece v zraždění jest způsobilejší, než zlato. A z těch dávodů vnikáme ve žily zemské, prolézáme půdu, na níž žijeme, a pak se divíme, že dostává trhlina a že se chvěje, jako by to nebylo samozřejmo, že hněvá se svatá Matka. A přece by bylo líp, kdyby zlato bylo odstraněno. Vždyť beztoho jim pohrdají, jak nejznamenitější spisovatelé vykládají, všichni lidé lepší, a slouží ono jen ke zlému lidstva. Jakž mnohem šťastnější bylo lidstvo, dokud pouhý obchod výměnný byl, jak dalo se za časů Troje díle věrohodné paměti Homérovy.

Po dlouhé doby bylo množství zlata v Římě jen nepatrné. (Z knihy 12.: Vypravuje se, že Gallové poprvé vpadli do Italie, po-

něvadž Helico, jenž v Římě schochaství se učil, domu říky a hrozny přinesl: jest tudíž pochopitelné, že tito, ani války se nešťastili, aby měli věci takových.) Když pak město Gally dobyto mří si zakoupiti chtělo, sotva 1000 liber zlata sehnalo; avšak 307 roků později Marius, vzav v plen Kapitól a chrám, odnesl 14 tisíc liber do Praeneste, kteréž pak Sulla ve průvodu triumfálním nésti dal. Mimo to dal též vítěz den před tím přinésti 15 tisíc liber zlata a 150 tisíc liber stříbra, kteréž sebral nepřátelům jako kořist' válečnou.

Kdož první toho zločinu se dopustil, že ze zlata denar ulil, není dnes známo. Národ římský nepoužíval před porážkou Pyrrhovu ani měny stříbrné. Král Servius poprvé dal raziti měď. Byla pak poznamenána obrazem dobytčete, z čehož pochází jméno "pecunia". Z peněz vznikla lakota a ziskné nedělání na lichvě spočívající; lakota pak zvrhla se na chtivost peněz. Tak přihodilo se, že Septimulgas, jenž k domu Gaja Graccha patřil, odřaznutou hlavu Gracchovu Opimiovi přinesl a jí sobě zlatem vyvážíti dal. Dříve však do útří jí olovo vložil a tak ku vraždě příbuzného dopustil se ještě podvodu.

Také se mnoho děje za časů našich, čemuž ani potomstvo nebude chtít věřiti. Tak dal Caesar, později diktátor, při pohřbu otce svého celé bojiště stříbrem ozdobiti. Tehdáž poprvé zločinci bojovali s divokými zvířaty, potírající se zbraněmi stříbrnými, což nyní i ve venkovských městech mimo Řím napodobeno bývá. Císař Gajus dal v cirku vyvěsti lebku, na němž umístil 24 tisíc liber stříbra a Nero pokryl divadlo Pompejovo zlatem, aby to Tridatovi, králi arménskému, ukázati mohl.

Velikou náklonnost, kterou k zlatu chováme, děkuje zajiště nikoli svému zevnějšku, vždyť stříbro jest mnohem jasnější a lesklejší. Zlato dáváme přednost před ostatními kovy proto, že zářem nijak netrpí ani při požárech, ani na planoucí hranici. Jiná přičina ceny jeho jest, že upotřebování málo trpí, kdežto stříbrem, olovem, mědí lze záry dělati a ruce odloupenými částecemi si znečišťiti. Zlato jediné nalezá se ryzí, kdežto jiné kovy ze země vylučeny, teprve ohněm připravovány bývají. Mimo to neznehodnocuje jeho výtečné vlastnosti ani rez, ani modrá plista měďová, ani jiné zplodiny přeměnové, aniž na váze trati. Ani slané, ani kyselá tekutiny, které všechno porušují, je nemění. Zlato nlezá se buď v písku řík, na příklad Pádu a Taja, mimo to dobývá se ze žachet kopáno a mezi skalními zříceninami hledáno.

Všechno zlato obsahuje v sobě více neb méně stříbra: průměrně asi jednu desetinu neb osminu; ve zlatě gallicijském byla nalezena pouze jedna šestatřicetina stříbra, proto jest tak vysoce ceněno. Zlato, v němž nalezá se jedna pětina stříbra, jmenuje se electrum, avšak to electrum jest umělé přípravou z mýmýslným přidáváním stříbra.

Zlato nalezá se, dle Plinia, až v kusech o desíti librách, nejobyčejnější jest vtroušeno do křemene: Křemen se rozmetá, ve stoupách utluče, pak se plaví s vodou, na to praží v pecích a vytavuje pomocí tyglíků. Při plavení z písku dá se ve vodě padati z výšky, pak ustáší ji nechají v přikopech, které jsou vystlány ulexem, křem rozmarín podobným. Byliny, které drsným zovnějškem svým jemné zlato zadržují, se sbírají a páli. Popel se zrna plaví. Zlato jest velmi měkké a tak tažné, že z unce (283 $\frac{1}{2}$ gr.) 750 i více plechů o čtyřech čtvrtěcích palcích se vytepe. I nitky lze z něho táhnouti tak jemné, že tkáti a přísti se dají. Nejlepší můžeme zlato přetaviti s olovem. Tím způsobem dá se zlato od stříbra, stále je zpravedlivějši, oddělit, rozloučiti. Opětovným tavením vyčistí se zlato a běže na konec barvu ohně, čímž také právě zlato se poznává; tak se mlví proto o zkoušce ohněm. Měď, stříbro a jiné kovy můžeme pozlakovati pomocí rtuti, na dříví, sklo, mramor a podobné lpfáme listěny zlaté pomocí bílků aneb klišu.

Nevydrávejte se na cestu bez láhve Chamberlain's Colic, Cholera and Diarrhoea Remedy. Budete ho jistě potřebovat a nemůžete si ho opatřit ani na visku ani na lodí. Jest příjímavým a užíváním, jest bezpečným a spolehlivým. Na prodej v všech lékárnách.

Předplatte si Hospodáře na rok. Nejlepší český hospodářský list.

Hmyz šířící nákazu.

Professor Henry Skinner měl ve Filadelfii přednášku před společností Přírodovědeckou o šíření nákazy hmyzem. Ze zajímavé té přednášky vyjmáme následující část:

Hmyz možno dělit na druhy, které kouší a které bodají. Toto rozdělení se vztahuje na malou část hmyzu v ohledu našem škodlivého. Mezi pichlavý hmyz náležejí včely a vosy, mezi kousavý brouci a mouchy. Jest to však velikou řídkostí, že by člověk zemřel následkem pichnutí nebo kousnutí hmyzu, avšak podobné případy jsou zaznamenány přec. Kde se cosi podobného stalo, možno buď připsati na účet slabé soustavy dotyčné osoby, nebo nahodilému vniknutí jedu bakteriického do rány, který způsobí otravu krve, nebo jiný neduh. Jed, jež hmyz do rány vpustí, jest kyselinou, nproti čemuž o odpomoc se užívá alkalií, jako tekutý amoniak, soda uhlíčitá nebo joditý potaš. Sirany a siřičitany sodnaté také tu dobře účinkují.

Pavouci ve státech severních jsou až na jeden druh neškodní. Máme několik druhů housenek, které působí na kůži lidskou podobně jako kopřivy. Brouci některých druhů kouší silně, pakli jsou podrážděni, avšak že by člověka sami vyhledávali a jej nartech ukousli, není pravdou.

Hmyz však nejvíce zavíňuje přenášení bakterií a nákažlivých nemocí jako malarie, tyfové zimnice, žluté zimnice, hlízového moru a jiných podobných, o čemž máme důkazy neklamné. Hmyz ten má bakterie na svém těle a může je přenést na vše, čeho se dotýká. Pomocí svých kousadel vokuje nemoc do těla jako lékař, když vstříkne lék pod kůži stříkačkou. Také může šířiti nemoc trusem svým tak jako přelátáním od těles nakažených k nenakaženým.

Nohy a kousadla hmyzu jsou zvláště přispůsobily ku přenášení bakterií. Tyto rostlinné orgány jsou šifitely mnohých nemocí a některé z nich jsou tak maloucí, že se s jich věže až 25,000 na jeden palec do délky, tak že na noze mouchy se jich veliké množství zadrží. Je známo, že mouchy hynou na hlízový mor a když taková moucha byla rozmačkána, látka z ní pak vstříknuta myši do krve, rozemohla se myš na mor a zahynula. Také u ščenic bylo pozorováno, že se na nich držel bacil morový po několik dnů. Též byl nalezen na blechách vzatých z krysu morem onemocnělých. Mouchy zvláště se osvědčily co přenašeč tyfové horečky ve vojenských táborech. Usazují se na výmětech nemocných, načez přelétnou na potraviny a nakazují je.

Některé badatele považují komáry za jediné šířitelé nákazy malariické. Italský badatel Bignami provedl znamenitou zkoušku. Chytil několik komárů v bahničkách Campagně nedaleko Říma a vypustil je ve světnici, v níž bydlel člověk, který nikdy malariickou zimnici neměl. A člověk ten ihned onemocněl malarií.

O ščenicích se ví, že nemoc přenášejí. Je znám případ, kde mladý člověk zemřel na tuberkulósu. Brzy na to však se rozemocnil i bratr jeho na tutéž nemoc a zemřel. Lhal v téže posteli, kde dříve jeho bratr a na těle jeho bylo nalezeno mnoho známek uštipnutí od ščenic. Z postele též bylo vybráno pak 30 ščenic na těch byly shledány bacily tuberkulósy, pávod to souchotin. Ruský jeden badatel zase sebral ščenic z postele, na níž lhal nemocný na zimnici a látku z nich vstříknul pod kůži opicím. Vskutku se také opice rozemohly na zimnici.

Moran dal jednou do klece bílé zdravé myši. Na to vpusťil do téže klece ščenicu, jež sebral z jiné klece, v níž byly myši, trpící rakovinou. Za několik měsíců pak shledal, že všechny ty dříve zdravé myši taktéž rakovinou onemocněly. Tímto pokusem dokázal nejen že jest rakovina nakažlivou, nýbrž i že může býti přenesena hmyzem, který zárodky této nemoci na sobě má.

Co tomu říkáte? My nabízíme jedno století odměny za každý případ nátaru, který nemůže býti vyléčen jinak než tímto prostředkem. F. J. Cheney & Co., 123 E. Third St., Toledo, O. — My níspesání jsem učinil p. F. J. Cheney by jeho svítki usměřuje ke každému případu, který v němž jeho zdravotní prostředky a finanční ochotou k provedení jakéhokoliv vhodného úkolu, jest firma celá. WEST & TRACY, waldbroedská Město, Toledo, O. WALKING, KIRAN & MARVIN, velkoobch. lékárenská, Toledo, O. Halle's Cataract Cure se užívá vnitřně, účinně přímo na krev a oční blánu. Dostává se i mastná látka. Na prodej v všech lékárnách. Halle's Family Family jsou nejlepší.

Feuilleton.

Tak to chodí na tom světě, každou chvíli jinak: dneska utí té za svatého, z-jitra bude svítnák.

Tak zpívá náš Karel Havlíček ve Křtu svatého Vladimíra pro poučení všem zbožným i bezbožným lidem. A je to pravda pravdivá. Chovej se vzorně, vyhovuj každému, dělej, abys se každému zachoval, ale přece nezachováš. Jednou něco někomu uděláš, co se mu nebude líbiti, a máš čerta na krku. Hned se o to bude starati ze vsí síly i ze vsí myslí své, aby tě prohlásil před celým světem za — svítnáka. Abysi byl za hodného, pořádného prohlášen, o to se žádný nestará, to se vyrozumívá samo sebou. Tot' tak! Člověka chváliti, když koná něco dobrého; předeň by se tou chválou pokazil a za druhé, je to přece povinností každého člověka dělati dobrotu.

Podíváme se jen na našeho dědečka Deweye. Celý národ byl pobázněn jeho vítězstvím v záluvu manilském, tak že když sem přijel, byli by mu ruce utrhali samým podáváním. Když se ženil, tu ihned nadšen pro hrdinu manilského ochladl a když konečně svůj "národní" dům dal své ženě, tu byl teprve oheň na střeše. Byl titulován ještě hůře, než jak to píše Havlíček v tom "Křtu". Nu a když se rozneslo, že by si dědeček Dewey dal říci a že by přijal kandidaturu za presidenta, ten teprve dostal! Tu již z té jeho svatosti nezbylo ani chloupku a hned přeměněn v opak svatého.

Jestli pak již žil na světě člověk, který by se byl aspoň jednou ve svém životě nedodělal toho překvapení, že by z něj lidé nebyli udělali svatého i toho druhého. Stává se to také někdy opakně a historie nám i o tom vypráví, že někteří lidé byli po smrti prohlášeni za svaté, kdežto za živobytí byli za svítnáky považováni, ba někteří jimi dokonce i byli. Někteřím se ta čest docela několikráte obrátila z líc na rub, zase na líc atd. Tak například otec této naší nové vlasti, Jiří Washington, na počátku války za neovdivlost byl postaven v čelo revoluční armády a slaven co dobrý vojvodce. Později však, když ta rebelie proti Anglii nebrala rychlý konec, usilováno i o zavraždění Washingtona úkladně, tak že si musel zříditi tělesnou stráž. Když zvtěžil konečně, byl zase veleben a za prvního presidenta republiky zvolen, ale již při druhé lhotě si získal takových odpůrců, že ho prohlašovali za největšího škádce země. Teprve když zemřel, utichla všechna ústa hanlivá a Washington zase povýšen na oltář úcty lidské na roveň svatým.

Probráme se tak dějinami lidstva od pradávna až na doby nejnovější, jestli pak nenalezeme totéž se opakovati nejen u lidí vysoce postavených, nýbrž i u těch nízkých. Je při tom jenom rozdíle v množství. Kdežto toho vysoce postaveného člověka více lidí vidí a tudíž více jich ho buď zbožňuje nebo nenávidí, jest těch ctitelů nebo nadáváčů u níže postaveného méně. Jeden však je v tom podstatný rozdíl, že na ty hodné vysoko stojící stěly pomluvy a nadávky nedoletí tak jako na ty nízké. My říkáme, že psího štěkotu pámbů neslyší a tak to je asi s těmi hodné vysoko stojícími, že ani neslyšejí vše to, co málomocná zloba proti nim soplí.

Zkuste to tak jednou a sudejte sami nepřijemného svému sousedu, nebo třeba dobrému příteli. A třeba jste mu dříve ve všem vyhověli, mnohou dobrou službu jste mu prokázali, vše to jest rázem zapomenuto a vy v té chvíli se proměňte ze svatého — ve svítnáka. Tu se hned dovíte, co jste za špatu chlapa a po případě, že je ta potřešená osoba ženského pohlaví, za špatnou chlapič. Ani potivý chlup na vás nezůstane, tak že musíte sami nad sebou splakati, co jste to za bídného tvora. Jednou kdosi napsal: Aby člověk byl z kalu pozvednut, k tomu se jen málo rukou propůjčuje; ale aby byl do kalu uvřzen, k tomu se ihned množství rukou, ba i nohou hlásí. Divme se pak Havlíčkovi, že napsal slova, která jsem v čelo tohoto feuilletonu postavil.

Ono je to ale věru těžké na tom světě býti svatým, ba jen ho představovati. O tom nám vypráví národní pověst, která tomu mistru obuvnického cechu bylo, když se na místo sv. Floriána na oltář postavil. Však to povídačka asi snášá naši věřící i nevěřící kra-

Pravá muka... Není snad žádné jiné nemoci, kteráž by tolik muk způsobila, jako NEZÁŽIVNOST. Ta přivádí žaludek z pořádku a působí četné obtíže. Proto také mělo by se vždy za véas proti ní zakrofiti, neboť zanedbaná vážné následky mlti může. Každý, kdož Dr. AUGUST KOENIG'S Hamburger -:- Tropfen užívá, může být jistým, že rychlá úleva se dostává.

jané, byť i v různých variacích. Všecko chudinka ten představitel sv. Florián asi nechal líbiti, ale když mu konečně svíčky zbožných babiček počaly bosé nohy opalovati, to již sněsti nemohl a s výkřikem: "čert aby vám tady dělal svatého", uprchnul ze svého povznešeného stanoviště. Jak pak tedy je možno živým, skutečným lidem si udržeti stále reputaci svatého? Kterak jest možno žádati na křehkém smrtelníku, aby se stále udržel na povznešeném stanovisku hodného člověka? Kdyby se zuby nehty bránili, přece se mu někdy přitřetí, že si získá reputaci opaku svatého.

Já pak již dokonce nechci svatým býti, ani na tomto, aniž na onom světě. Předně bych ani toho sv. Floriána představitel nedovedl, byť mi dali do ruky tu nejlepší konvku a do ní třeba to nejlepší pivo nebo víno. Vždyť bych se musel stále obávat, že mi některá ta zbožná duše křesťanská připálí kůži. A za druhé, o slávu nestojím, ani o tu časnou, aniž o tu věčnou. Vždyť i to nestalé vychvalování: "svatý, svatý, svatý, svatý a ještě jednou svatý" — by mne omrzelo. Zkuste tak některého smrtelníka a říkejte mu stále: hodný, dobrý, laskavý, dobrotivý, milosrdný, spravedlivý ctnostný atd. — ten se vám brzy za to poděkuje. Bude-li jen trochu člověk od huby, řekne vám: "děláš si ze mne blázny, nebo mne tak podkuřuješ, abys ze mne něco vyloudil. Nu a kdybych byl svatým, tedy bych to musel stále poslouchati, takové chvalo zpěvy, ať již by to bylo na tomto, nebo na onom světě. Já pak mám rád rozmanitost, střídavost. Vždyť i hospodářům se doporučuje střídavé hospodářství, kde pak by člověk vydržel při stále chvále.

Jest tedy k vůli rozmanitosti třeba, aby člověk byl tak aspoň jednou za čas počten nějakým tím názvem, jako je — svítnák. Nemusí to býti právě toto slovo Havlíčkovo, může to býti třeba něco jiného, jako: rejpal, hlupák, mizer, nebo tak nějak podobně. Na změnu já si potrpím a každou možnou nadávku vezmu k laskavé vědomosti. Nu tak, jen s chutí do toho! Jest velice zvědav, co na poli národních mrvy nadávkové dovedete vykonati, váš Józa.

Hrabivost boháčů. Jsou sice mezi americkými boháči lidé dobročinní, zhusta i velice citelní, ale také jest mezi nimi mnoho necitů, kteří z hrabivosti a touhy po mamonu ani vlastní krve nešetí. Takovým jest také jeden z Rockefellerů, hlavních to podniků v Standard Oil Co. Tento i vlastního bratra okradl, o čemž čteme v clevelandské Volnosti:

"Frank Rockefeller oznámil starším církve Euclid Ave Baptist, že vzdává se staršínství i vystupuje z církve. Na naléhání doznal, že činí tak, protože zřítka se svého bratra Johna D., arcipetrolejkáře, který jest bezohledným a nestydatým hrdofozem a zlodějem. Doznání to vyvolalo v panských kruzích náramnou sensaci. V ostatních kruzích mohlo překvapiti pouze upřímností, neboť v nich jest dávno a nejsilnější dokázáno, že není zloděje nad Johna D. Rockefellera; nyní pak dokázáno, že John D. nerozpokoval se okrást ani vlastního bratra Franka a to o obnos, který vůči bohatství Johna D., odhadovanému na \$300 milionů, je tak nepatrný, že sotva stojí za zmínku.

Podrobnosti této nejnovější sensace jsou následující: Roku 1892 Frank Rockefeller a Jan. Corrigan vlastnili v Mesaba rasní doly bohaté na železnou rudu. Ku zvelebení dolů potře-

bovali peněz, jež John D. nabídl svému bratru Franku. Půjčil mu \$140,000, za něž společníci dali nejen směnky, ale i akcie společnosti. S vydučenými penězi zvelebili doly tak, že bylo jim za ně nabízeno \$1,800,000, což zdálo se jim málo. Kupující vyhradili si právo k dalšímu vyjednávání. Mezi tím vydučil se Frank od bratra Johna \$150,000, na něž musel mu vystavět směnky. Než kupující mohli učiniti vyšší nabídku, žádal John bratra, aby jeho společník Corrigan podepsal směnky, ovšem prý jen pro formu. Corrigan tak učinil a John, jakmile měl směnky zaručeny, naléhal na zaplacení jich, následkem čehož Frank Rockefeller a Corrigan byli nuceni prodati doly za každou cenu. Obdrželi za ně místo nabízených jim \$1,800,000 jen \$500,000, tak že John D. okradl o \$1,300,000 svého bratra, který nyní se jej zleká.

Kde by tedy mohlo hledati dělnictvo a celý národ nějakého soucitu u lidí druhu Rockefellerova, když ho nemá ani s vlastním bratrem? Čeho by se měl národ nadíti od takovýchto důl bezcitných, kdyby jim na milost a nemilost vydán býti měl? Tu nepomáhá nic, než takovéto nesvědomité vydírání neškodnými účiní. To se státi může na jedné straně zákony, jimiž by jejich čteneslo vydírání přikázano bylo, na druhé straně pak organizací dělnictva, které by z obromných příjmů boháčů větší částku za svoji práci požadovalo. Dobré zákony a dobrá organizace lidí dělného jsou ty dva mílnské kameny, mezi nimiž se bezcitnost mamonařů rozemele na užitečnou moku, celému lidstvu ku dobru a blahobytu sloužící.

Jest rak k vyléčení? To je tvrdý oříšek k rozlousknutí, jak pro lékaře z povolání, tak pro laiky. Jest pravdou, učinili jsme v minulém století obrovské kroky nejenom v ranhojičství ale i v jiných lékařských vědách, vzor tomu není ještě odhalen závoj, který nad onou děsnou nemocí rakem a jeho vyléčením visí. Mnoho bylo v léčení tohoto hrozného nepřítelá pokroem v ranhojičství a objevením X paprku dokázáno, ale dosud ještě není otázka ta rozřešena. Nicméně zporočovali jsme v poslední době v deníckých časopisech několik zpráv o vyléčení raka jednoduchým švýcarským bylinoým lékem, které pozornosti zasluhuje. Příklad p. Hoegh Guldberga, Manayunk, Phila., který na lékařské koleji ve Filadelfii bez úspěchu pěktráče byl operován i vyléčen byl se svého neduhu užíváním Dra. Petra Hoboka a léčivého oleje, obou to uznávaných předpisů vyráběných majitelem Drem. Petr Fahrneyem, v Chicago, Ill. zřpsobil v lékařském světě rozruch.

Jistý p. James Barnett, vynikající majitel bavlnové plantáže v Blue Ridge, Tex., vyléčen byl od raka na nose užíváním Dra. Petra Hoboka a léčivého oleje.

Deera p. Karla Gruschka, a Alpena, Mich., byla tímž prostředky vyléčena od raka v obličej, když již nos byl užrán a lékař se jí už vzdal. Pan A. Soiseth, Sioux City, Ia., udraven tímž léčením z neduhu, který rodinný jeho lékař za "raka jazyku" prohlásil. Miss Lizzie Conela, White Oak, Pa., byla dvakrát ve Filadelfii na raka lóna operována a domž jako smrti propadla poslána. Jest dnes zdravá a šťastná, dřík Dra. Petra Hoboku a léčivému oleji. Pl. Ernst Otto, Swiss Alp Tex. byla od lékaře který přispěl její za raka žaludku rozpoznán, zanechána. Užívala Dra. Petra Hoboka s obdivuhodným úspěchem. Nyní jedna nebo dvě věci jsou zřejmé, buď rozpoznání horších případů bylo neupravné, nebo lze raka vnitřním lékem vyléčiti. Dr. Fahrney dá obecenstvu prospěch z pochyby. Němectví stává se skutečnou, že ať byl neduh jakýkoliv, shora vyléčené případy byly vyléčeny a to Dra. Petra Hobokem a léčivým olejem.

Vázací provázek. Farmaci co jednatel se hledá. MAUGUST POSTER, Houston, Ia. Čtení (obchodní) knihy, jako Ledger, Journals, denní knihy a jiné, od 72c. zabara u Pokroku Západu. Pánům úradníkům spolků.